

שירים על הכנס הישראלי השישי למחקר איכותני

4-6 בפברואר, 2014

אוניברסיטת בן-גוריון בנגב

תוכן עניינים

2..... יומיים של איכות/ אורית הראל

3..... שירת הכנס/ נור שמעי

יומיים של איכות/ אורית הראל

מעבר להר-בטן אני
צופה בנופי זיכרונות
ובארצות מחשבה ללא גבולות
בשדות רעיונות, ובחורשות עשייה
המחשבה שלי נפתחת לאט
לאט מתחילה להמריא
מעל העיר המאובקת
מעל השמיים אפילו

אני נותנת לתחושה הנדירה הזו למלא : ברת מזל
שרירי הדאגה נרפו

מעט מעט
זה קורה
פעם בכמה שנים ממש
שכל העולם מתארגן סביבי
כדי לומר : הכל במקום

באר שבע,
אם זה היה גשם
הייתי מחזיקה מטרייה הפוכה
לשמור עוד בשבילך

שירת הכנס/ גור שמעי

חמשת שירי הכנס שלהלן נכתבו במהלך הכנס הישראלי ה-6 למחקר איכותני באוניברסיטת בן גוריון שבנגב שנושאו היה "מחקר איכותני בפעולה", לאחר שהוזמנתי להשתתף בפאנל המסכם של הכנס ולשתף בחוויותיי מהכנס. כתיבת השירים התבססה על כתיבה ותיעוד בתוך המושבים השונים שהייתי בהם. המילים שנאמרו, התעופפו להן באוויר ואני ליקטתי משפטים ומילים והפכתי אותם לשירים. פעולה זו נעשתה בהשראת המורשת והעבודה של שתי נשים: איב אנסלר (Eve Ensler), פמיניסטית אקטיביסטית ומשוררת אשר כתבה את המחזה המפורסם "מונולוגים מהווגינה", מתוך ואת המפגש עם חוויות של נערות ונשים בעולם; פרופ' קרול גיליגן (Carol Gilligan), תיאורטיקנית פורצת דרך, שמחקרה מהווים נר לרגליהן של נשים חוקרות ומטפלות פמיניסטיות ברחבי העולם, מחברת הספר "בקול שונה". שיטת הניתוח האיכותנית שגיליגן פיתחה, "מדריך להקשבה", כוללת כתיבת "שירי אני" ("I Poem") המתארים את מה שהמרואיינת מספרת על עצמה בגוף ראשון.

שיר ראשון בשלשה מרחבים

• בשדה

גוף נע

בתוך שדה פעולה

פתאום בכי, פתאום היא פורצת בבכי

על המקום שלנו כנשים

הבכי שלה מלווה אותי

מכניס אותי לעומק החוויה.

• בבית

לשמוע את הסיפור מחדש

עכשיו להתנתק, להתרחק

להיפרד מהשייכות, מהזהות

"גם לי זה קרה" צועק לי בפנים

להתנתק.

עכשיו אני מקשיבה כחוקרת.

• מרחב שלישי

מרחב היברידי לא מאפשר לי קרבה

המשתתפות מתעניינות בסיפור האישי שלי

הן חשות שהן בוטחות בי

שאני אוכל לשאת את הידע שלהן

מסורת, דת ואקדמיה טובלים בתוך דמעות

רוצה להפסיק להיות גם וגם

רוצה להיות In Between .

שיר שני: הנורמאלי

נשים מרכלות
נשים יושבות יחד
ומספרות סיפורים
סיפורי חיים, סיפורים בועטים, מתנגדים
אני אדבר על זה
בכדי לתת לנושא לגיטימציה
אנחנו חברה נורמאלית.
אז למה הסיפור שלי לא נורמאלי?

שיר שלישי: הסיפור

"אני אומרת לך, חייתי לבד בעולם הזה
לא הצלחתי לספר לאף אחד את הסיפור
גם לא לעצמי
אני כועסת על עצמי
אני מתחרטת ששתקתי
אני מופתעת מעצמי שלא סיפרתי דברים לאף אחד
רק לך
רק איתך יצא משהו כבד
מתוך הלב"
ואז דממה.
ביומן חוקרת כתבתי: דיבור הוא אקט פוליטי שמערער על שבירת השתיקה מרצון.

שיר רביעי: להתפרק מהחומרים

החיים שלהן התערבבו בחיים שלי
לא יכולתי לגעת בחומרים.
"הפעם, אני אומרת, אני שומרת על עצמי"
שמירה דרך מרחב גיאוגרפי
אני יוצאת ונכנסת מהשדה
עושה מפגשים מבוקרים עם השדה.
ההתנסות הזו שורפת
ההיעשות הזו של חוקרת צעירה
כואבת לי בגוף
האם זו הפוליטיקה של היעשות?
אני פולשת לשדה שלהן
והן פולשות לשדה שלי
הגוף מדבר
סודות נאמרים, סודות מושתקים
מילים משמשות לי כאוכל
בבקשה שמישהו יאבחן אותי בהפרעת אכילה
אני בולעת ומקיא
בולעת ומקיא
מילים וסיפורים
שהופכים לידע.

שיר חמישי: גוף הידע

מה גוף יכול לעשות?

גוף יכול ליצור ידע,
”זה כמו הצגה שאני משתף בה פעולה, זה להצליח להיטמע בחברה
ולא לעורר חשד”.

מה גוף יכול לעשות?

יש לי קול כאישה טרנסית
אבל הקול הזה נחסם על ידי
גורמים חברתיים.

אני מביטה במראה

אני הולכת ברחוב

אני עושה סקס

הבושה הופכת לכוח

הבושה הופכת לידע

הבושה הופכת לזהות.

מה גוף יכול לעשות?

לדבר בשתי שפות, שלוש שפות

מה גוף יכול לעשות?

כאילו עיר בהריון עם הקהילה

אבל העובר לא רוצה את הגוף.